

РЕШЕНИЕ

№ 6652

гр. София, 12.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 15.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Радостин Радков

ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Немска

Анета Юргакиева

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **8474** по описа за **2021** година докладвано от съдия Анета Юргакиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от АПК във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН.

Образувано е по жалба на Дирекция „Инспекция по труда“ – С. против Решение № 20158248 от 16.07.2021г., постановено от Софийския районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 10 състав, по НАХД № 18861/2019г., с което е отменено Наказателно постановление (НП) № 22-006132/07.11.2019г. на директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – С..

Касационният жалбоподател счита решението на районния съд за неправилно, постановено в противоречие с материалния закон и съдопроизводствените правила, както и за необосновано. Излага доводи за законосъобразността на издаденото НП. Счита, че единствената преценка, която съдът следва да направи е дали е спазено изискването на чл.404,ал.3 КТ, а именно дали предписанието е дадено преди завеждане на иск пред съда, което в конкретния случай е изпълнено. Моли касационната инстанция да отмени решението на районния съд и да потвърди наказателното постановление. В съдебно заседание касаторът се представлява от юрк. П., който поддържа касационната жалба и моли тя да бъде уважена, както и да се присъди юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът – [фирма], не изразява становище по касационната жалба и не се представлява в съдебното заседание.

Прокурорът дава заключение, че касационната жалба е основателна.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, I-ви касационен състав, след съвещание, намира следното:

Касационната жалба е подадена в срок, от надлежна страна, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество, касационната жалба е основателна.

С НП № 22-006132/07.11.2019г. директорът на Дирекция „Инспекция по труда“ – С. е наложил на [фирма] имуществена санкция в размер на 2 000 лева за нарушение на чл.415, ал.1 от Кодекса на труда (КТ) – за това, че дружеството като работодател не е изпълнило в срок, а именно до 30.05.2019г. задължително предписание, дадено с протокол за извършена проверка изх. № ПР 1910363/10.05.2019г., да изплати уговореното и начислено трудово възнаграждение за м. ноември 2017г. на Й. И. П. – А. и Ц. Н. Д..

Районният съд е приел, че АУАН и НП са издадени от компетентен орган, в сроковете по чл.34 от ЗАНН и съдържат изискуемите реквизити, без съществени процесуални нарушения. По същество е направил извод, че безспорно дружеството не е изпълнило даденото му задължително предписание съгласно протокол от 10.05.2019г., но предвид обстоятелството, че с Решение № 20217142/06.10.2020г., влязло в сила на 09.02.2021г., по гр.д. № 38743/2019г. по описа на СРС, ГО, 81 състав, с което [фирма] е осъдено да заплати на Й. И. П.- А. сума за неизплатени трудови възнаграждения в размер на 27 230.98 лв., в това число за месец ноември 2017г., а със Заповед за изпълнение на парично задължение по гр.д. № 55250/2019г. по описа на СРС, ГО, 52 състав, е разпоредено [фирма] да заплати на Ц. Н. Д. неизплатени трудови възнаграждения по вземане, произтичащо от същия протокол от 10.05.2019г., и предвид нормата на чл.404, ал.4 от КТ, е отменил наказателното постановление.

Решението на районния съд е валидно и допустимо, но неправилно. Районният съд правилно е установил фактическата обстановка по делото, като подробно е обсъдил събраните по делото писмени и гласни доказателства. Въз основа на нея е направил обосновани изводи относно законосъобразното съставяне на АУАН и НП, както и за липсата на допуснати в хода на административнонаказателното производство съществени процесуални нарушения.

Съдът обаче неправилно е приложил материалния закон, приемайки, че хипотезата на чл.404, ал.4 от КТ е основание за отмяна на наказателното постановление.

Съгласно чл.404, ал.1, т.12 от КТ контролните органи на Инспекцията по труда могат да дават задължителни предписания на работодателя и органа по назначаването за изплащане на неизплатени трудови възнаграждения и обезщетения след прекратяване на трудовите правоотношения. Съгласно ал.3 от същата разпоредба, когато задължителното предписание по ал. 1, т. 1 и/или т. 12 се отнася до отстраняване на нарушения на трудовото законодателство и на законодателството, свързано с държавната служба, то може да бъде дадено по искане на работника или служителя до предявяването на иск пред съда, след което въпросът може да бъде решен само от съда. Съгласно ал.4, когато в случаите по ал. 3 по един и същ въпрос е дадено задължително предписание и има влязло в сила решение на съда, които си противоречат, изпълнява се решението на съда.

Съгласно чл.415, ал.1 КТ, в приложимата към датата на извършване на нарушението редакция, който не изпълни задължително предписание на контролен орган за спазване на трудовото законодателство, се наказва с имуществена санкция или глоба в

размер от 1500 до 10 000 лв.

В случая е безспорно, че ответникът не е изпълнил даденото му задължително предписание да изплати до 30.05.2019г. трудовото възнаграждение за м. ноември 2017г. на Й. И. П. – А. и Ц. Н. Д.. Категорично е установено и че предписанието за изплащане на трудовите възнаграждения е дадено преди Й. И. П. – А. и Ц. Н. Д. да са подали иск пред съда. Следователно, изискването на чл.404, ал.3 от КТ е спазено.

Основателни са възраженията в касационната жалба, че при това положение релевантно е единствено дали е налице неизпълнение на влязлото в законна сила предписание, което е основание по чл.415, ал.1 от КТ да се ангажира административнонаказателната отговорност на работодателя – негов адресат. Противно на изводите на районния съд, според настоящия съдебен състав хипотезата на чл.404, ал.4 КТ не изключва възможността за реализиране на административнонаказателната отговорност на работодателя и не съставлява основание за отмяна на наказателното постановление.

На първо място, видно от текста на разпоредбата, същата визира единствено задължителните предписания, а не и наказателните постановления. Това законодателно решение почива на идеята, че когато има влязло в сила задължително предписание за изплащане на трудово възнаграждение, по който въпрос има и осъдително съдебно решение, т.е. когато има административен и съдебен акт, от които произтича едно и също по резултата си задължение, то може да бъде претендирано и изпълнено само веднъж - въз основа на влезлия в сила съдебен акт. Предметът на наказателното постановление обаче е различен от този на задължителните предписания, тъй като наказателното постановление не е акт за налагане на принудителната административна мярка, съответно не е индивидуален административен, а правораздавателен акт. С него се решава въпросът за отговорността на работодателя за извършеното от него административно нарушение - неизпълнението на дадено задължително предписание. Тази отговорност има напълно различен характер, основание и цели от тези на задължителните предписания, поради което няма никаква пречка тя да се реализира независимо от отговорността на работодателя за изпълнение на задълженията, произтичащи по трудовото правоотношение.

На следващо място, няма основание разпоредбата на чл.404, ал.4 от КТ да се тълкува разширително /в посока на приложимост не само за задължителните предписания, а и наказателните постановления/, а отделно от това, напълно несъответно на целта и духа на закона би било да се приеме, че законодателят е имал намерение да изключи административнонаказателната отговорност за лице /работодател/, който доказано, с влязло в сила съдебно решение, не е изпълнил задължението си да изплати трудовото възнаграждение не само в уговорения срок, но и в срока, указан в задължителните предписания на контролните органи.

Предвид изложеното, съдът приема, че в настоящия случай районният съд неправилно е приложил материалния закон, като е приел, че хипотезата на чл. 404, ал.4 от КТ се явява пречка за реализиране на административнонаказателната отговорност и на това основание е отменил наказателното постановление. Решението на СРС следва да бъде отменено и вместо него да се постанови друго, с което да бъде потвърдено наказателното постановление.

При този изход на спора касационният жалбоподател има право на юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 63, ал. 5 от ЗАНН в размер на 80 лв.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2-ро от ЗАНН, Административен съд София-град, I касационен състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № 20158248 от 16.07.2021г., постановено от Софийския районен съд, Наказателно отделение, 10 състав, по НАХД № 18861/2019г., като вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 22-006132/07.11.2019г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – С., с което [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 2 000 лева за нарушение на чл.415, ал.1 от Кодекса на труда.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“ – С. сумата от 80 лв. за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: